

„Овако је то било“ Бранко Стевановић

ТЕМА: Дечија машта

ИДЕЈА: Идеја писца је да нам објасни како хумором можемо проширити машту.

ПОУКА: Не знам шта су и како друга деца схватила али по мени је основна поука да треба бити што духовитији и маштовитији.

ЛИКОВИ: деца, васпитачица Елвира, теткица Софија, секретарица и лично Ја

Анализа дела:

Свака прича има чудан и специфичан наслов и много су занимљиве. Дуго сам размишљао како да вам дочарам ове необичне приче а онда ми је синнула идеја. Пошто сам био део баш сваке од њих док сам их читао, испоставило се да је једини начин да вам их приближим да пажљиво прошетам кроз библиотеку и Причу без иког свог, да вас упознам са деком птицом, људићима који живе у крошњи, да и ви баш као и ја разумете кад нешто желите да задржите само за себе па макар то била само једна кратка прича. Веровали или не, и ја као и дечак из једне од прича, имам љубимце само на цртежима.

Тако лепе и шарене књиге сам видео у библиотеци дружећи се са дечацима. Један дечак је са књигом у руци отишао у Причу без иког свог. Он је постао главни лик. Било је веома занимљиво док сам гледао како Дека лети а људићи су били тако мали и ситни да сам могао да их држим на једном длану. Онај мали трогодишњак, хвала Богу па је огладнео и вратио се кући, иначе би далеко отишао. Бубалица није знао да није паметно да све учи напамет а онај други дечак је баш био себичан. Није било лепо од њега да причу не да баш никоме. Понекад гледам у велику и ведру ноћ и чудим се: Ми смо баш мали у односу на небо.

Теткица Софија је и мени била чудна док је причала са животињама. Волео бих да сам дечак који је купио занимљив камен јер ја такође желим да имам тако необичан и драгоцен камен. Много сам научио о српском језику у причи ”Слово о речима”, као и да пишем песме. Схватио сам, да смо Бананко и ја исти. Ни он баш као ни ја не уме да користи рачунар али зато на тавану уживам иако је прљав и прашњав. Сваки облак прашине нешто пронесе, неку реч, реченицу па и целу поруку. Е да је и мени Елвира била васпитачица, ко зна какво би дете данас био.

Свако вече слушам цврчка а са једним дечаком сам се сакрио од оног досадног Плетка, у мрачни орман. И мене је врабац Цивадин јутром почео да нервира баш као и њега. Нисам могао да нађем ронилачку опрему те нисам упознао породицу Клокобућкозглавкоздравкобрчковић али се надам да ће бити још прилике. Успео сам да се попнем на врх јапанског глога и видим самог себе.

Било је бескрајно занимљиво бити на читалачком часу. Жао ми је што је звонило али иако сам Бранка Стевановића упознао на Сајму књига пре пар година, мислио сам да ме је заборавио али ипак није јер у причи ”Прича из рукава” је поменуо моје име, па чак и омиљено пољанче поред моје школе, где се сваки дан играмо.

Велики поздрав од Антонија до следећег читалачког часа!